Небесні і земні фенікси

Одинокій матері було нелегко наприкінці 1950-х років. Моя мати ледве зводила кінці з кінцями, беручись за будь-яку роботу, яка тільки траплялася. Вона не відпочивала ні хвилинки у своєму молитовному житті посвяти, перемагаючи в такий спосіб труднощі і страждання. Однак одного разу вона повідомила нашій маленькій родині: «Я живу безцільно; я повинна вести змістовніше життя».

Залишивши нас із бабусею під опікою тітки, вона переїхала до церкви в Чонпадоні і цілковито присвятила себе церковній діяльності. Мама бралася за найскладніші завдання. Люди відмовляли її, та вона виконувала цю важку роботу з радісним і вдячним серцем. Ще в Північній Кореї її життя у вірі було сповнене посвяти більше, ніж у будь-кого іншого, але, приєднавшись до Церкви об’єднання, вона почала від самого низу.

Мати перевтомлювалася, її тіло щоразу слабшало, аж поки вона серйозно не захворіла. На щастя, членкиня церкви, яку матір знала ще із Церкви всередині лона, взяла її до себе. Ця людина, пані О Йонг Чун, була їй, як сестра. Жінки жили разом у районі Норянджін, піклувалися одна про одну, тож мама поступово одужувала.

Навчаючись у школі медсестер, я щонеділі відвідувала церкву в Чонпадоні. Одного разу мама, помітивши мене там, відвела в куток і тихо прошепотіла:

— Кілька ночей тому мені наснився сон, який я не можу зрозуміти.
— Що то був за сон? — запитала я.
— Жінки з церкви стояли в білій одежі і тримали рожеві квіти, — відповіла вона. — Відтак я бачила, як ти йшла до Вчителя Муна. (Тоді ми називали Батька Муна «Вчителем».) «Раптом прогримів грім, і блискавка вдарила з неба, влучивши в те місце, де стояла ти; всі інші жінки

заздрісно дивилися на тебе, — вона зробила паузу, збираючись із думками, — а тоді я прокинулася. Мені здається, це означає, що станеться щось, що сколихне світ.
— Я теж так вважаю, — відповіла я. —Упевнена, це пророчий сон, але не хочу чогось придумувати.

Тоді мати й уявити не могла, що той сон був Божим одкровенням, пророцтвом, що її єдина дочка покликана стати Істинною Матір'ю, котра присвятить своє життя служінню світу. Постійно розмірковуючи над словом «жертва», я вирішила вести життя Божого приношення. Цей сон узгоджувався з ним, і я відчула його значення.

Пізньої осені 1959 року Батько Мун провів національний місіонерський семінар у церкві в Чонпадоні, в якому я з мамою брала участь. Я була в тій частині переповненої церкви, де проходив семінар, однак бачила, як із протилежного боку старші сестри спокійно працювали над іншою важливою справою. За кілька місяців до цієї події вони з глибокою вірою розпочали підготовку до шлюбу Батька Муна, обмірковуючи, яку з прихожанок церкви обере Бог стати його нареченою. Позаяк я була школяркою, значно молодшою за Батька Муна, мого імені навіть не згадували.

Якось одна з бабусь-старійшин розшукала Батька Муна, щоб розповісти свій сон. «Я бачила зграю журавлів, яка летіла з небес, — розповідала вона йому, — і хоча намагалася їх прогнати, вони накрили Вчителя Муна». Батько Мун не розтлумачив його, тож старша сестра упевнено вела далі: «Я вважаю, мій сон виявляє Божу волю про те, що в імені Вашої нареченої буде китайський ієрогліф "журавель"».

Невдовзі після того, як я про це довідалася, мати розповіла мені ще одне одкровення, яке вона отримала в молитві. Фенікс злетів із неба, а інший здійнявся зі землі йому назустріч. Той фенікс із неба був Батьком Муном. Це нагадало їй сон, що його вона бачила багато років тому, під час поїздки до Тегу на зустріч із Батьком Муном; сон, в якому пара золотих драконів вклонилася в напрямку Сеула.

Мама роздумувала, що все це мало б означати, й ось одного дня на світанку отримала небесне послання. Вона прийняла холодний душ, і це сталося, коли читала молитву «Обітниця». «Фенікс, що сходить із неба, уособлює Істинного Батька, — оголосила вона, — а Фенікс, що здіймається зі землі, — Істинну Матір». Мати зраділа, що зрозуміла сенс, але спокійно продовжила працювати в майстерні, й нічого не розповідала про це.

За кілька місяців після мого 16-го дня народження я на очах подорослішала, і це привернуло увагу прихожан. Вони відзначали, що виглядала я елегантно й охайно. Я чула, як хтось навіть казав: «Хак Джа тиха і доброчесна. Вона схожа на журавля, що відповідає її імені». Або ж: «Вона також дуже ввічлива, і якщо ви поспостерігаєте, то помітите, що вона уважна і робить чіткі висновки». Я справді виділялася з-поміж членів церкви. Люди казали, що мені властиві чесноти послуху і покори Божій волі, і, незважаючи на труднощі, через які мені довелося пройти в Північній Кореї, моя чистота залишилася незаплямованою. Слухаючи такі слова, я дисциплінувала себе, аби не впасти в гординю і нерозсудливість.

Батько Мун найдужче на свою майбутню наречену шукав людину з жертовною і відданою душею, яка прагне жити заради інших. Він не звертав уваги на походження, економічний статус чи зовнішній вигляд. Це мала бути жінка з абсолютною вірою, спроможна любити весь світ. Жінка, здатна врятувати цей світ. Шлюб Агнця тому й не наставав, бо він не міг знайти таку жінку. Він ще до кінця не впевнився, що небесна наречена, яка стане Матір’ю Всесвіту, поруч. Хоч я усвідомлювала Божу волю, проте не могла нічого сказати. Розпізнати наречену було місією і відповідальністю Батька Муна.

Revision #2
Created 2022-10-16 19:50:20 UTC by andres
Updated 2022-11-03 09:22:04 UTC by andres